

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Major

Protokolant Stażysta Agnieszka Schedler-Muszyńska

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2017 r. w Poznaniu

odwołań **K. S.**

od decyzji **Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w P.**

z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), zmienionej decyzją z dnia 28 lipca 2016 r., nr (...),

z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), zmienionej decyzją z dnia 28 lipca 2016 r., nr (...),

w sprawie **K. S.**

przeciwko **Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w P.**

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia, emerytury wojskowej

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), zmienioną decyzją z dnia 28 lipca 2016 r., nr (...), w części i ustala, że K. S. nie jest zobowiązany do zapłaty odsetek w kwocie 487,22 zł (czteryście osiemdziesiąt siedem i 22/100 złotych),
- 2) zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), zmienioną decyzją z dnia 28 lipca 2016 r., nr (...), w części i ustala, że K. S. nie jest zobowiązany do zapłaty odsetek w kwocie 152,36 zł (sto pięćdziesiąt dwa i 36/100 złotych),
- 3) oddala odwołania w pozostałym zakresie.

/-/ SSO M. M.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w P., na podstawie art. 40 i art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015 r., poz. 330 ze zm.), w ramach rocznego rozliczenia emerytury w związku z osiągniętym w 2014 r. przychodem, orzekł o potrąceniu z tytułu wykonanego rozliczenia w wysokości 7 273,18 zł.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że uzyskany w 2014 r. przychód z tytułu zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub pozarolniczej działalności gospodarczej, wyniósł 43 420,54 zł, podczas gdy wysokość przychodu możliwego do osiągnięcia, nie powodująca zmniejszenia świadczenia, wynosiła 31 822,80 zł. W związku z powyższym stwierdził, że zmniejszenie świadczenia przy rozliczeniu rocznym wynosi 6 677,34 zł, zaś odsetki liczone od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia wystawienia decyzji wyniosły 595,84 zł.

Od powyższej decyzji, w trybie i terminie przewidzianym ustawą, odwołanie (uzupełnione pismem procesowym z dnia 3 października 2016 r.) złożył K. S., domagając się jej zmiany poprzez stwierdzenie braku obowiązku zwrotu świadczenia. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 5901/16.

W uzasadnieniu odwołania podano, że w myśl obowiązujących przepisów dla emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność za przychód w danym roku przyjmuje się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych. Ponadto wyjaśnił, że w jego przypadku rzeczywisty przychód osiągnięty z pozarolniczej działalności gospodarczej w 2014 r. wyniósł 11 977 zł. W dalszej części powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 marca 2005 r. (K 27/03) podniósł, że w przypadku emerytów mundurowych osiągających niższe przychody niż przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne nieuznanie faktycznego przychodu byłoby sprzeczne z zasadą sprawiedliwości społecznej wynikającej z art. 2 Konstytucji RP. Odwołujący wskazał, że w okresie od lipca do września 2014 r. zawiesił prowadzenie działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wyjaśniając jednocześnie, że jako przychód przyjęto kwotę 43 420,54 zł, w tym 16 269,34 zł jako przychód ze stosunku pracy, 26 971,20 zł jako minimalny przychód z prowadzonej działalności gospodarczej (60 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia) i 180 zł z innych źródeł. Dodatkowo wskazano, że przychód ze stosunku pracy oraz z innych źródeł został przyjęty na podstawie informacji z dnia 19 maja 2016 r. Naczelnika Urzędu Skarbowego w P.. Natomiast przychód z prowadzenia działalności gospodarczej przyjęto w wysokości minimalnej, gdyż z oświadczenia ubezpieczonego z dnia 7 kwietnia 2016 r. wynika, że w ramach prowadzonej od 1 października 2010 r. pozarolniczej działalności opłaca tylko składkę na ubezpieczenie zdrowotne. W dalszej kolejności organ rentowy wskazał, iż uwzględnił fakt zawieszenia przez odwołującego działalności gospodarczej w lipcu, sierpniu i wrześniu 2014 r. i jako przychód z działalności gospodarczej w pozostałych miesiącach przyjął kwotę 20 228,40 zł.

Decyzją z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w P., na podstawie art. 40 i art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015 r., poz. 330 ze zm.), w ramach rocznego rozliczenia emerytury w związku z osiągniętym w 2015 r. przychodem, orzekł o potrąceniu z tytułu wykonanego rozliczenia w wysokości 6 810,29 zł.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że uzyskany w 2015 r. przychód z tytułu zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 49 075,79 zł, podczas gdy wysokość przychodu możliwego do osiągnięcia, nie powodująca zmniejszenia świadczenia, wynosiła 32 911,10 zł. W związku z powyższym organ rentowy stwierdził, że zmniejszenie świadczenia przy rozliczeniu rocznym wynosi 6 732,82 zł, zaś odsetki liczone od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia wystawienia decyzji wyniosły 77,47 zł.

Od powyższej decyzji, w trybie i terminie przewidzianym ustawą, odwołanie (uzupełnione pismem procesowym z dnia 3 października 2016 r.) złożył K. S., domagając się jej zmiany poprzez stwierdzenie braku obowiązku zwrotu świadczenia. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 5902/16.

W uzasadnieniu odwołujący powołał się na tożsamą argumentację, co w odwołaniu od decyzji z dnia 31 maja 2016 r. nr (...), wskazując jednocześnie w jego przypadku rzeczywisty przychód osiągnięty z pozarolniczej działalności gospodarczej w 2015 r. wyniósł 8 790 zł. Nadto odwołujący wyjaśnił, że w okresie od lipca do września 2015 r. zawiesił prowadzenie działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wyjaśniając jednocześnie, że jako przychód przyjęto kwotę 49 075,79 zł, w tym 19 659,39 zł jako przychód ze stosunku pracy, 28 504,80 zł jako minimalny przychód z prowadzonej działalności gospodarczej (60 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia) i 911,60 zł z innych źródeł. Dodatkowo objaśniono, że przychód ze stosunku pracy oraz z innych źródeł został przyjęty na podstawie informacji z dnia 19 maja 2016 r. Naczelnika Urzędu Skarbowego w P.. Natomiast przychód z prowadzenia działalności gospodarczej przyjęto w wysokości minimalnej, gdyż z oświadczenia ubezpieczonego z dnia 7 kwietnia

2016 r. wynika, że w ramach prowadzonej od 1 października 2010 r. pozarolniczej działalności opłaca tylko składkę na ubezpieczenie zdrowotne. W dalszej kolejności organ rentowy wskazał, że uwzględnił fakt zawieszenia przez odwołującego działalności gospodarczej w lipcu, sierpniu i wrześniu 2015 r. i jako przychód z działalności gospodarczej w pozostałych miesiącach przyjął kwotę 21 378,60 zł.

Decyzją z dnia 28 lipca 2016 r., nr (...), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w P., na podstawie art. 40 i art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015 r., poz. 330 ze zm.), w ramach rocznego rozliczenia emerytury w związku z osiągniętym w 2014 r. przychodem, orzekł o potrąceniu z tytułu wykonanego rozliczenia w wysokości 5 342,16 zł. Jednocześnie decyzją tą zmieniono decyzję z dnia 31 maja 2016 r. nr (...).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że uzyskany w 2014 r. przychód, z tytułu zatrudnienia, inne pracy zarobkowej lub pozarolniczej działalności gospodarczej, wyniósł 36 677,47 zł, podczas gdy wysokość przychodu możliwego do osiągnięcia, nie powodująca zmniejszenia świadczenia, wynosiła 31 822,80 zł. W związku z powyższym organ rentowy stwierdził, że zmniejszenie świadczenia przy rozliczeniu rocznym wynosi 4 854,94 zł, zaś odsetki liczone od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia wystawienia decyzji wyniosły 487,22 zł. Organ rentowy wyjaśnił także, że do rozliczenia przyjęto przychód z działalności gospodarczej wykonywanej w okresach od stycznia do czerwca 2014 r. i od października do grudnia 2014 r.

Od powyższej decyzji, w trybie i terminie przewidzianym ustawą, odwołanie złożył K. S., domagając się jej uchylenia. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 6010/16.

W uzasadnieniu odwołujący przytoczył argumentację, jak w odwołaniu od decyzji z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), a nadto dodatkowo wskazał, że w 2014 r. uzyskał przychód w łącznej kwocie 28 426,34 zł, w tym 16 269,34 zł ze stosunku pracy, 11 977 zł z działalności gospodarczej oraz 180 zł z innych źródeł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację wskazaną w decyzji i odpowiedzi na odwołanie od decyzji nr (...).

Zarządzeniem z dnia 3 października 2016 r. sprawa o sygn. akt VII U 6010/16 została połączona ze sprawą o sygn. akt VII U 5901/16 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Decyzją z dnia 28 lipca 2016 r., nr (...), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w P., na podstawie art. 40 i art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015 r., poz. 330 ze zm.), w ramach rocznego rozliczenia emerytury w związku z osiągniętym w 2015 r. przychodem, orzekł o potrąceniu z tytułu wykonanego rozliczenia w wysokości 6 885,18 zł. Jednocześnie decyzją tą zmienioną decyzję z dnia 31 maja 2016 r., nr (...).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że uzyskany w 2015 r. przychód, z tytułu zatrudnienia, inne pracy zarobkowej lub pozarolniczej działalności gospodarczej, wyniósł 41 949,59 zł, podczas gdy wysokość przychodu możliwego do osiągnięcia, nie powodująca zmniejszenia świadczenia, wynosiła 32 911,10 zł. W związku z powyższym organ rentowy stwierdził, że zmniejszenie świadczenia przy rozliczeniu rocznym wynosi 6 732,82 zł, zaś odsetki liczone od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia wystawienia decyzji wyniosły 152,36 zł. Organ rentowy wyjaśnił także, że do rozliczenia przyjęto przychód z działalności gospodarczej wykonywanej w okresach od stycznia do czerwca 2015 r. i od października do grudnia 2015 r.

Od powyższej decyzji, w trybie i terminie przewidzianym ustawą, odwołanie złożył K. S., domagając się jej uchylenia.

W uzasadnieniu odwołujący przytoczył argumentację jak w odwołaniu od decyzji z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), a nadto dodatkowo wskazał, że w 2015 r. uzyskał przychód w łącznej kwocie 29 360,99 zł, w tym 19 659,39 zł ze stosunku pracy, 8 790 zł z działalności gospodarczej oraz 911,60 zł z innych źródeł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację wskazaną w decyzji i odpowiedzi na odwołanie od decyzji nr (...).

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 6009/16.

Zarządzeniem z dnia 3 października 2016 r. sprawa o sygn. akt VII U 6009/16 została połączona ze sprawą o sygn. akt VII U 5902/16 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Zarządzeniem z dnia 24 października 2016 r. sprawa o sygn. akt VII U 5902/16 została połączona ze sprawą o sygn. akt VII U 5901/16 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. od dnia 1 maja 2005 r. pobiera emeryturę wojskową, która została przyznana decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w B. z dnia 22 czerwca 2004 r., znak (...). Decyzja o przyznaniu emerytury wojskowej oraz wydawane następnie decyzje o waloryzacji emerytury zawierały pouczenie o obowiązku zawiadamiania organu rentowego o podejmowaniu zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej lub pozarolniczej działalności gospodarczej, o wysokości osiąganego przychodu oraz o każdorazowej podwyżce wysokości przychodu.

Organ emerytalny dwukrotnie (pisma z 29 sierpnia 2008 r. oraz z 5 maja 2011 r.) wzywał odwołującego do podania informacji o ewentualnym zatrudnieniu lub prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej i wysokości osiągniętego przychodu. Oba wezwania zawierały także pouczenie o obowiązku zawiadamiania organu emerytalnego do końca pierwszego kwartału roku kalendarzowego o łącznej kwocie przychodu osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym.

K. S. nie złożył w ustawowym terminie zawiadomienia o łącznej kwocie przychodu za lata 2013, 2014 i 2015. Dopiero w piśmie z dnia 7 kwietnia 2016 r. złożył oświadczenie o wysokości uzyskanego przychodu w powyższych latach, wskazując że w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 20 maja 2014 r. osiągał miesięczny przychód z tytułu zatrudnienia w wysokości 2 265 zł, a w okresie od 1 września 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. osiągał miesięczny przychód z tytułu zatrudnienia w wysokości 1 887,50 zł. Natomiast według oświadczenia K. S. w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 sierpnia 2015 r. osiągał miesięczny przychód z tytułu zatrudnienia w wysokości 1 887,50 zł, zaś od 1 września 2015 r. nie jest już zatrudniony. Jednocześnie odwołujący wyjaśnił, że w ramach prowadzonej od 1 października 2010 r. pozarolniczej działalności gospodarczej opłaca tylko składki na ubezpieczenie zdrowotne.

K. S. nie złożył wniosku o dokonanie miesięcznego rozliczenia emerytury w związku z uzyskanym przychodem.

W 2014 r. wysokość przychodu możliwego do osiągnięcia i nie powodująca zmniejszenia świadczenia emerytalnego wynosiła 31 822,80 zł.

W 2014 r. K. S. osiągnął rzeczywisty przychód w kwocie 28 426,34 zł, w tym 16 269,34 zł z wynagrodzenia ze stosunku pracy, 11 977 zł z pozarolniczej działalności gospodarczej oraz 180 zł z innych źródeł.

Minimalna podstawa wymiaru składek z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w 2014 r. odpowiadała 60 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia i wynosiła 2 247,60 zł. W okresie od lipca do września 2014 r. odwołujący zawiesił prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej. Przychód K. S. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w 2014 r. z uwzględnieniem minimalnej podstawy wymiaru składek wyniósł 20 228,40 zł. Po zsumowaniu powyższej kwoty z sumami rzeczywistych przychodów z wygradzenia ze stosunku pracy w wysokości 16 269,34 zł oraz z innych źródeł w kwocie 180 zł łączny przychód odwołującego w 2014 r. wyniósł 36 677,74 zł, czyli przekroczył wysokość graniczną o kwotę 4 854,94 zł.

W 2015 r. wysokość przychodu możliwego do osiągnięcia i nie powodująca zmniejszenia świadczenia emerytalnego wynosiła 32 911,10 zł.

W 2015 r. odwołujący uzyskał rzeczywisty przychód w kwocie 29 360,99 zł, w tym 19 659,39 zł z wynagrodzenia ze stosunku pracy, 8 790 zł z pozarolniczej działalności gospodarczej oraz 911,60 zł z innych źródeł.

Minimalna podstawa wymiaru składek z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w 2015 r. odpowiadała 60 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia i wynosiła 2 375,40 zł. W okresie od lipca do września 2015 r. odwołujący zawiesił prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej. Przychód K. S. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w 2015 r. z uwzględnieniem minimalnej podstawy wymiaru składek wyniósł 21 378,60 zł. Po zsumowaniu powyższej kwoty z sumami rzeczywistych przychodów z wygradzenia ze stosunku pracy w wysokości 19 659,39 zł oraz z innych źródeł w kwocie 911,60 zł łączny przychód odwołującego w 2015 r. wyniósł 41 949,59 zł, czyli przekroczył wysokość graniczną o kwotę 6 732,82 zł.

Od 1 marca 2013 r. odwołującemu przysługiwała emerytura wojskowa w wysokości 2 429,03 zł miesięcznie (2 007,42 zł do wypłaty). Natomiast od 1 marca 2014 r. K. S. pobierał emeryturę wojskową w kwocie 2 467,89 zł miesięcznie (2 038,78 zł do wypłaty). Z kolei od 1 marca 2015 r. odwołujący miał prawo do emerytury wojskowej w wysokości 2 503,89 zł miesięcznie (2 068,54 zł do wypłaty).

Maksymalne kwoty zmniejszenia świadczenia emerytalnego w poszczególnych okresach kształtowały się następująco:

- 1) od 1 marca 2013 r. do 28 lutego 2014 r. – 549,12 zł,
- 2) od 1 marca 2014 r. do 28 lutego 2015 r. – 557,91 zł,
- 3) od 1 marca 2015 r. do 29 lutego 2016 r. – 561,70 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz dokumentów znajdujących się w aktach pozwanego organu rentowego.

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dokumenty zgromadzone w postępowaniu. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przewidzianej przez prawo formie. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i również Sąd nie znalazł powodów, dla których miałby je zakwestionować. Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej. Warto przy tym zwrócić uwagę, że powyższy stan faktyczny zasadniczo pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, zaś wynik sprawy zależny był od oceny prawnej i rozstrzygnięcia sporu co do problemu prawnego – dopuszczalności przyjęcia przychodu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości odpowiadającej minimalnej podstawie wymiaru składek, zamiast kwoty rzeczywiście uzyskanego przychodu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania K. S. zasługiwały jedynie na częściowe uwzględnienie.

W niniejszych sprawach przedmiotem sporu było, czy wystąpiły podstawy do zmniejszenia emerytury wojskowej pobieranej przez K. S. w latach 2014 i 2015, a w konsekwencji czy część świadczeń emerytalnych została pobrana przez odwołującego nienależnie i tym samym czy Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w P. był uprawniony, aby w ramach rocznych rozliczeń emerytury w związku z osiągniętym w latach 2014 i 2015 przychodem orzec o potrąceniu z tytułu wykonanego rozliczenia z przyszłych świadczeń emerytalnych, przysługujących K. S..

Obowiązek zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z tytułu emerytur i rent wojskowych został uregulowany w art. 48 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1037 ze zm.), który jednocześnie określa przesłanki uznania, że nastąpiło nienależne pobranie świadczeń. I tak, zgodnie z ust. 1 powołanego artykułu, osoby, które pobierały świadczenia pieniężne pomimo istnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo ograniczenie ich wysokości, są obowiązane do zwrotu nienależnych im świadczeń, jeżeli były pouczone w formie pisemnej przez organ emerytalny o obowiązku

zawiadomienia o tych okolicznościach. Obowiązek zwrotu będzie dotyczył także osoby, która pobierała świadczenia pieniężne ustalone i wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd wojskowego organu emerytalnego. Wówczas osoba ta jest obowiązana do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń pieniężnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego (ust. 2).

Zgodnie z ust. 2a, za nienależnie pobrane świadczenia pieniężne uważa się również świadczenia pieniężne wypłacone, z przyczyn niezależnych od wojskowego organu emerytalnego, osobie innej niż wskazana w decyzji tego organu.

Dalsze przepisy powołanego artykułu wyznaczają czasookres, za który dopuszczalne jest żądanie zwrotu. I tak, według ust. 3 nie można żądać zwrotu nienależnie pobranych świadczeń pieniężnych za okres:

1) dłuższy niż 12 miesięcy od dnia wydania decyzji, jeżeli osoba pobierająca świadczenie zawiadomiła wojskowy organ emerytalny o okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane;

2) dłuższy niż 3 lata od dnia wydania decyzji w pozostałych przypadkach.

Natomiast kwoty nienależnie pobranych świadczeń pieniężnych w związku z osiągnięciem przychodów, o których mowa w art. 40, podlegają zwrotowi za okres nie dłuższy niż jeden rok kalendarzowy poprzedzający rok, w którym wydano decyzję o rozliczeniu świadczenia, jeżeli osoba pobierająca to świadczenie powiadomiła wojskowy organ emerytalny o osiągnięciu przychodu, w pozostałych przypadkach zaś - za okres nie dłuższy niż trzy lata kalendarzowe poprzedzające rok wydania tej decyzji (ust. 3a).

Ograniczenie wysokości świadczeń emerytalnych i rentowych wprowadza art. 40 ust. 1 powołanej powyżej ustawy, który stanowi, że w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, emerytura lub renta inwalidzka ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w przepisach art. 104 ust. 1a-6, ust. 8 pkt 1 i 2 oraz ust. 9 i 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie więcej jednak niż o 25% wysokości tej emerytury lub renty inwalidzkiej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3. Powołany ustęp 3 stanowi, że w razie osiągnięcia przychodu, określonego w ust. 1, w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, kwota emerytury lub renty inwalidzkiej ulega zmniejszeniu o 25% jej wysokości.

Z kolei stosownie do treści art. 40a ust. 1 osoba uprawniona do zaopatrzenia emerytalnego jest obowiązana zawiadomić wojskowy organ emerytalny o podjęciu działalności, o której mowa w art. 104 ust. 1-4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, o wysokości osiąganego z tego tytułu przychodu oraz o każdorazowej zmianie wysokości tego przychodu i innych okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo zmniejszenie ich wysokości.

Według art. 40b ust. 1 rozliczenie emerytury i renty w związku z osiągnięciem przychodu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, następuje po upływie roku kalendarzowego w stosunku rocznym lub miesięcznym. Natomiast osoba uprawniona do emerytury lub renty inwalidzkiej jest obowiązana zawiadomić, do końca pierwszego kwartału roku kalendarzowego, organ emerytalny o łącznej kwocie przychodu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym (ust. 2), a obowiązek ten spoczywa odpowiednio na płatniku składek (ust. 3). Następnie na podstawie zawiadomień, o których mowa w ust. 2 i 3, organ emerytalny dokonuje rozliczenia rocznego lub na wniosek osoby uprawnionej miesięcznego, wypłaconych osobie określonej w ust. 2 w poprzednim roku kalendarzowym kwot emerytur lub rent inwalidzkich (ust. 4).

Zgodnie z art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych w ust. 3-8 oraz w art. 105, w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz z tytułu służby wymienionej w art.

6 ust. 1 pkt 4 i 6. Według powołanego ustępu 2 za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1, uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności, z uwzględnieniem ust. 3. Wymaga także podkreślenia, iż istotną modyfikację w rozumieniu pojęcia przychodu wprowadza ust. 1a, który stanowi, że dla emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność za przychód, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych. Zatem przepis art. 104 ust. 1a ustawy emerytalnej odsyła do art. 18 ust. 8 ustawy systemowej, w myśl którego wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy.

W przypadku emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą za przychód z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia uważa się zatem przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie w rozumieniu art. 18 ust. 8 ustawy systemowej, tj. kwotę zadeklarowaną, nie mniejszą jednak niż 60% przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim kwartale. Tym samym bez znaczenia pozostają faktyczne przychody i dochody z prowadzonej przez emeryta bądź rencistę działalności, a roczne rozliczenie świadczenia osoby na podstawie art. 104 ustawy emerytalnej, pobierającej emeryturę i jednocześnie prowadzącej działalność gospodarczą, musi uwzględniać przychód z tej działalności w wysokości kwoty zadeklarowanej, nie niższej, niż 60% prognozowanego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek w rozumieniu art. 18 ust. 8 ustawy systemowej, nawet wówczas, gdy rzeczywisty przychód z tej działalności został osiągnięty znacznie poniżej tej kwoty (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 stycznia 2011 r., III AUa 657/10). Należy przy tym zwrócić uwagę, że wbrew twierdzeniom odwołującego powyższa regulacja nie jest w całym zakresie niezgodna z art. 2 Konstytucji RP. Jak wynika bowiem z powoływanego przez odwołującego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 marca 2005 r. (K 27/03), za niezgodny z art. 2 Konstytucji RP został uznany art. 1 pkt 1 w związku z art. 2 ustawy z dnia 8 lipca 1999 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 70, poz. 774), który wprowadził kwestionowaną przez odwołującego regulację, i to tylko w takim zakresie, w jakim z mocą wsteczną uniemożliwił przyjęcie rzeczywistego przychodu emerytów i rencistów, osiągniętego w okresie od 1 stycznia do 26 sierpnia 1999 r., z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności, w kwocie niższej od przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych. Natomiast nie stwierdzono, aby dodany do art. 104 ustawy emerytalnej ust. 1a naruszał w jakikolwiek sposób Konstytucję RP, a w szczególności zasadę sprawiedliwości społecznej (art. 2) czy też zasadę równości wobec prawa (art. 32). Zatem wbrew twierdzeniom odwołującego nigdy nie stwierdzono, aby kwestionowana przez niego regulacja była niesprawiedliwa, wszak nie orzeczono o niekonstytucyjności art. 104 ust. 1a ustawy emerytalnej, lecz za niezgodne z konstytucją uznano jedynie stosowanie tej regulacji w okresie poprzedzającym jej uchwalenie, co zostało zakwalifikowane jako sprzeczne z zasadą *lex retro non agit*. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że przepis ust. 1a art. 104 określa jednakowy sposób ustalania wysokości przychodu dla wszystkich emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą – dla każdego z nich wysokość przychodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej odpowiada wartości podstawy wymiaru składek zadeklarowanej dla tego tytułu ubezpieczenia. Zatem każdy z adresatów w/w normy jest traktowany tak samo, wobec czego nie sposób uznać, aby w jakikolwiek sposób naruszała ona zasadę sprawiedliwości społecznej czy też równości wobec prawa. Wszak każdy z nich może zadeklarować podstawę wymiaru składek według swojego uznania i w przypadku każdego z nich podstawa ta nie może być niższa aniżeli 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Warto w tym miejscu wyjaśnić, że zasada równości wobec prawa, wynikająca z art. 32 Konstytucji RP, oznacza prawo każdego do równego traktowania przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminowania w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Może być ona rozpatrywana w dwóch aspektach – jako równość w znaczeniu formalnym i jako równość w znaczeniu materialnym. Równość w znaczeniu formalnym oznacza konieczność takiego samego traktowania przez prawo wszystkich adresatów norm, bez wprowadzania jakiegokolwiek różnicowania. Równość w znaczeniu materialnym polega na tym, że wszystkie podmioty charakteryzujące się daną cechą istotną mają być traktowane tak samo. Jednocześnie tak rozumiana zasada równości dopuszcza możliwość różnego traktowania różnych adresatów lub podmiotów znajdujących się w odmiennej

sytuacji faktycznej. Równość w znaczeniu materialnym służy zagwarantowaniu równych szans poszczególnym podmiotom. Na gruncie Konstytucji RP mamy do czynienia z zasadą równości wobec prawa w znaczeniu materialnym. Za takim znaczeniem zasady równości wobec prawa wielokrotnie wypowiadał się Trybunał Konstytucyjny. W tym przypadku adresatami kwestionowanej normy są osoby charakteryzujące się tym, że są emerytami albo rencistami jednocześnie prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą. Skoro tak, to zasada równości wobec prawa wymaga, aby każdy z tych podmiotów był traktowany tak samo, co niewątpliwie spełnia art. 104 ust. 1a ustawy emerytalnej, o czym już wspomniano powyżej. Wobec powyższego Sąd nie zaaprobował stanowiska zaprezentowanego przez odwołującego.

Z kolei stosownie do treści ust. 4 przepisy ust. 1, 1a i 2 stosuje się również do osób wyłączonych z obowiązku ubezpieczenia społecznego z tytułu ustalenia prawa do emerytury i renty lub wykonujących działalność niepodlegającą obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z uwagi na podleganie temu obowiązkowi z innego tytułu.

Zgodnie z ust. 8 w razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie wyżej jednak niż 130% tej kwoty, świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą jednak niż kwota maksymalnego zmniejszenia obowiązująca w dniu 31 grudnia 1998 r. w wysokości:

- 1) 24% kwoty bazowej obowiązującej przy ostatniej waloryzacji w 1998 r. - dla emerytury lub renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy;
- 2) 18% kwoty bazowej, o której mowa w pkt 1 - dla renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Natomiast kwoty maksymalnych zmniejszeń, o których mowa w ust. 8, podlegają podwyższeniu, przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w kolejnych terminach waloryzacji (ust. 9).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę stanu faktycznego niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w sytuacji braku określenia ze strony odwołującego podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, w pełni zasadnym było ustalenie przez organ emerytalny wysokości przychodu zgodnie z dyspozycją art. 104 ust. 1a ustawy emerytalnej poprzez przyjęcie minimalnej podstawy wymiaru składek. Ponadto pozwany organ emerytalny prawidłowo uwzględnił fakt zawieszenia przez odwołującego działalności gospodarczej w okresach od lipca do września 2014 r. i od lipca do września 2015 r., w konsekwencji czego przyjął wysokość przychodu z tytułu prowadzonej działalności za okresy od stycznia do czerwca 2014 r. i od października do grudnia 2014 r. oraz od stycznia do czerwca 2015 r. i od października do grudnia 2015 r. Skoro minimalna podstawa wymiaru składek z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej wynosiła 2 247,60 zł w 2014 r. i 2 375,40 zł w 2015 r., to prawidłowo ustalono, że przychód, w rozumieniu art. 104 ust. 1a ustawy emerytalnej, z tytułu prowadzonej przez odwołującego pozarolniczej działalności gospodarczej wynosił 20 228,40 zł (2 247,60 zł x 9 miesięcy) w 2014 r. i 21 378,60 zł (2 375,40 zł x 9 miesięcy) w 2015 r. W ten sposób łączna suma przychodu odwołującego w 2014 r. wyniosła 36 677,74 zł, podczas gdy graniczna wysokość przychodu niepowodująca zmniejszenia świadczenia wynosiła w tym roku 31 822,80 zł, a zatem przychód odwołującego w roku 2014 przekroczył wysokość graniczną o kwotę 4 854,94 zł. Jednocześnie kwota ta nie przekraczała maksymalnej kwoty zmniejszenia w 2014 r., która wynosiła 6 677,34 zł (549,12 zł x miesiące + 557,91 zł x 10 miesięcy), przy czym w 2014 r. suma 25 % świadczeń emerytalnych równała się kwocie 7 384,24 zł.

Z kolei w 2015 r. łączna suma przychodu odwołującego wyniosła 41 949,59 zł, podczas gdy graniczna wysokość przychodu niepowodująca zmniejszenia świadczenia wynosiła w tym roku 32 911,10 zł, a zatem przychód odwołującego w roku 2015 przekroczył wysokość graniczną o kwotę 9 038,49 zł. Kwota ta przekroczyła maksymalną kwotę zmniejszenia, która w 2015 r. wynosiła 6 732,82 zł (557,91 zł x 2 miesiące + 561,70 zł x 10 miesięcy), przy czym w 2015 r. suma 25 % świadczeń emerytalnych równała się kwocie 7 493,67 zł.

W związku z powyższym świadczenia emerytalne wypłacone w 2014 r. należało pomniejszyć o kwotę przekroczenia, tj. 4 854,94 zł, natomiast świadczenia emerytalne wypłacone w 2015 r. należało pomniejszyć o maksymalną kwotę zmniejszenia, tj. 6 732,82 zł.

Dodatkowo należy wyjaśnić, że odwołujący nie składał wniosku o dokonanie rozliczenia miesięcznego, w konsekwencji czego zgodnie z dyspozycją art. 40b ust. 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin organ emerytalny prawidłowo dokonał rozliczenia rocznego.

W tym miejscu należy jednak zwrócić uwagę, że samo stwierdzenie wystąpienia okoliczności powodujących ograniczenie wysokości świadczeń emerytalnych (osiągnięcie przychodu powyżej kwoty granicznej) nie jest wystarczające do nałożenia na uprawnionego obowiązku zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, wszak zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin obowiązek ten powstaje jedynie wówczas, gdy osoby zostały pouczone w formie pisemnej przez organ emerytalny o obowiązku zawiadomienia o tych okolicznościach. Jak wskazuje się w orzecznictwie, prawidłowe pouczenie osoby pobierającej świadczenie ma kluczowe znaczenie dla ustalenia, czy kwoty jej wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części stanowią nienależnie pobrane świadczenia, stąd wynikała konieczność rozważenia, czy odwołujący został należycie pouczone przez organ rentowy o podstawach powodujących ustanie prawa do emerytury i braku prawa do pobierania tego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2010 r. w sprawie II UK 149/10).

Pouczenie, aby było czytelne dla adresata winno być w pewnym stopniu zindywidualizowane, jasne pod względem językowym, czytelne redakcyjnie i przejrzyste konstrukcyjnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2004 r. w sprawie I UK 3/2004).

W ocenie Sądu, ubezpieczony został należy pouczone o obowiązku zawiadamiania organu rentowego o podejmowaniu zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej lub pozarolniczej działalności gospodarczej, o wysokości osiąganego przychodu oraz o każdorazowej podwyżce wysokości przychodu. Powyższe pouczenie było wielokrotnie powtarzane w adresowanych do niego decyzjach, a zatem zachodzą uzasadnione podstawy do przyjęcia, że mógł on (i powinien) osobiście zapoznać się z treścią zawartych w tych decyzjach pouczeń. Nawet gdyby przyjąć, że pouczenia zawarte w decyzjach były sformułowane w sposób zbyt ogólnikowy, to i tak odwołujący został pouczone w sposób szczegółowy i jednoznaczny o obowiązku zawiadamiania organu emerytalnego do końca pierwszego kwartału roku kalendarzowego o łącznej kwocie przychodu osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym, które to pouczenia zostały zawarte w pismach pozwanego organu emerytalnego z 29 sierpnia 2008 r. oraz z 5 maja 2011 r., w których organ emerytalny wzywał odwołującego do podania informacji o ewentualnym zatrudnieniu lub prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej i wysokości osiągniętego przychodu.

Dodać należy, że odwołujący nie podnosił zarzutu, jakoby nie został prawidłowo pouczone w przedmiotowym zakresie.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że odwołujący został w sposób prawidłowy pouczone o obowiązku zawiadamiania organu emerytalnego o wysokości przychodu. Skoro tak, to zostały spełnione wszystkie przesłanki rodzące po stronie odwołującego obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, w konsekwencji czego pozwany organ emerytalny w pełni zasadnie orzekł o potrąceniu w ramach rozliczenia emerytury w związku z osiągniętym przychodem w latach 2014 i 2015.

Odrębnego omówienia wymaga jednak kwestia odsetek obciążających odwołującego. Pozwany organ emerytalny doliczył do kwoty potrącenia za 2014 r. odsetki liczone od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia wydania decyzji. Podobnie postąpił w przypadku rozliczenia za 2015 r., naliczając odsetki od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia wydania decyzji.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym nie ma żadnych podstaw do stosowania przepisów prawa cywilnego (o bezpodstawnym wzbogaceniu lub czynnie niedozwolonym) do oceny wymagalności nienależnie pobranego świadczenia, natomiast określenia od kiedy

należą się odsetki od świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także podlegających zwrotowi, należy poszukiwać w prawie ubezpieczeń społecznych, a nie w prawie cywilnym (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., I UK 210/O9). Wymaga przy tym wyjaśnienia, że odesłanie do „prawa cywilnego” zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy systemowej dotyczy wyłącznie zasad zapłaty i wysokości odsetek, a nie zasad zwrotu nienależnie pobranego świadczenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2008 r., I UK 154/O8, OSNP 2010 Nr 11-12, poz. 148). Nie można także zapominać, że świadczenia z ubezpieczeń społecznych są przyznawane w drodze decyzji administracyjnych i na podstawie decyzji administracyjnych są wypłacane. Nie można zatem utrzymywać, że świadczenia wypłacone na podstawie pozostającej w obrocie prawnym decyzji administracyjnej jako nienależne podlegały zwrotowi w dacie wypłaty, choćby przesłanki przyznania świadczenia w rzeczywistości nie istniały lub odpadły. Świadczenia w myśl art. 84 ustawy systemowej i art. 138 ustawy o emeryturach i rentach uważane za nienależne podlegają zwrotowi dopiero wtedy, gdy organ rentowy wyda stosowną decyzję administracyjną. Pogląd ten umacnia treść art. 84 ust. 4 i ust. 7 ustawy systemowej, w których użyte zostały sformułowania „kwoty nienależnie pobranych świadczeń ustalone prawomocną decyzją” (ust. 4) oraz „uprawomocnienie się decyzji ustalającej te należności” (ust. 7).

Zgodnie z wykładnią językową art. 84 ust. 1 ustawy systemowej „zasady prawa cywilnego”, których dotyczy odesłanie, odnoszą się jedynie do odsetek. Zasadą określoną w prawie cywilnym, odnoszącą się do odsetek jest możliwość ich żądania w razie opóźnienia się dłużnika ze spełnieniem świadczenia (art. 481 § 1 k.c.). Określenie terminu, od kiedy dłużnik - pobierający nienależne świadczenie z ubezpieczenia społecznego - opóźnia się z jego zwrotem nie jest objęte odesłaniem. Nie jest to materia „zasad prawa cywilnego”, lecz prawa ubezpieczeń społecznych. „Zasady prawa cywilnego” regulujące opóźnienie dłużnika w spełnieniu świadczenia cywilnoprawnego są różnorodne, uzależnione od rodzaju świadczenia. Odesłanie do prawa cywilnego nie dotyczy terminów wymagalności świadczeń cywilnoprawnych, ani - co się z tym wiąże - określenia, od kiedy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Są to zasady dotyczące odsetek tylko pośrednio. Odesłanie byłoby niejednoznaczne, gdyby rozumieć je tak szeroko, gdyż w prawie cywilnym opóźnienie dłużnika uregulowane jest w różnorodny sposób w zależności od tego, jakiego świadczenia dotyczy. Określenia od kiedy należą się odsetki od świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także od świadczeń podlegających zwrotowi, należy poszukiwać w prawie ubezpieczeń społecznych, a nie w prawie cywilnym.

Mając na uwadze powyższe rozważania prawne, Sąd uznał, że obowiązek zwrotu nienależnie pobranych przez odwołującego świadczeń zaktualizował się dopiero w dacie wydania zaskarżonych decyzji, a precyzyjnie – w okolicznościach niniejszych spraw decyzji zmieniających pierwotne decyzje, gdyż to dopiero z tych decyzji wynika ostatecznie okres, za który ubezpieczony jest zobowiązany zwrócić nienależnie pobrane świadczenie i wysokość należności głównej, od której następnie winny być naliczane odsetki. W konsekwencji należy stwierdzić, że odwołujący opóźnia się ze zwrotem świadczenia dopiero od dnia wydania decyzji. W tym stanie rzeczy nie ma żadnych podstaw do tego, aby naliczać odsetki przed dniem wydania decyzji.

Wobec powyższego Sąd - na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. i powołanych powyżej przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżone decyzje w części i ustalił, że K. S. nie jest zobowiązany do zapłaty odsetek w kwocie 487,22 zł wskazanych w decyzji z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), zmienionej decyzją z dnia 28 lipca 2016 r., nr (...) (pkt 1 wyroku) i nie jest zobowiązany do zapłaty odsetek w kwocie 152,36 zł wskazanych w decyzji z dnia 31 maja 2016 r., nr (...), zmienionej decyzją z dnia 28 lipca 2016 r., nr (...) (pkt 2 wyroku).

Jako że odwołania w pozostałym zakresie okazało się bezzasadne, Sąd - na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. i powołanych powyżej przepisów prawa materialnego - oddalił je, o czym orzekł w pkt. 3) wyroku.

/-/ M. M.